

Német

Kol von Niunzen

(XII. század)

Abonnan mérgesen...

1.

*Abonnan mérgesen tilt ki e fránya nő,
Tenyérnél nem nagyobb bozót és legelő.
Ha szolgálatomért megkapnám birtokát,
Azon más férfiú már nem hághatna át.
Bizony, feltöröm én, úgy segítsen az ég,
Mert bár takarja most a hó, fér földjébe mag még elég.*

2.

*Szép hölgyemhez ültem, kedvem ágaskodott,
Igen felbevültem attól, mit láttam ott.
Engem ekképp föl nem csigázhatott
Egy szépség sem eleddig.
Ily kéjt csupán az a remény adott,
Mely jó szívéen melegszik.*

3.

*Aldom e hölgy dicső nevét,
S hogy ő erényre mily dicsőn törekszik.
Ha hű marad, én is aképp,
Ha megveti, ki mit se vét,
Hát bökje át vásznát, ha ily tüzet szít,
A tűm, s fakasszon szép zenét.*

Jeney Zoltán fordítása

Oswald von Wolkenstein

(1376-1445)

Kedvvel, keccsel...

*Kedvvel, keccsel, bájjal s andalodón, ragyogón, szeliden, vidulón,
halkan, tündökölőn, kacagón, vígan, virulón
ébredj, úrnóm! Nyújtóztasd puba, gyöngéd
tested gömbölyű, fényes gyöngyét!
Két ragyogó szemeid vesd fel,
lopva figyeljed, leskeld:
égi mezőt föl nap heve pörköl,
szikrázó, aranyos tűzü láng.
Hát gyere, pördül a tánc!
Ékítsen koszorú, fűillatu pánt,
égszínű, mézszínű, rézszínű, vérszínű
kékes, mélylila, sárga virágból font csodalánc!*

*Még pibenőn, pibegőn már, még szuszogón, susogón már, úgy somolyogva
nyúljék mézes, kényesen édes szókra
felfeselő s feleselő, piros ajkad:
lángja szívem mélyén perzsel, sose hamvad,
s úgy éljek, hogy ezerszer
nyugtalanít és felver
mély álmomból, mely rád gondol,
s arra, mi hívogató e gyönyörteli rés,
míg mosolyog s megigéz,
benne fogacskák: tiszta, fehér kerítés.
Mily nevető, hevitő, iruló-piruló
szép festmény, gyönyörű mintát ami biven idéz!*

*Húzná, hozná, vonzná szíve sietni, kiszedni, kivetni szivemből
azt a nehez, elemésztő kint, ami bent öl!
Mert hozzája fehér, kicsi melle ha érne,
gyötrelmem lecsitulna bizony s elalélne.
Gyógyítaná a csodás szép
lányka szívem meg másképp
mindama jajból, benne mi sajdul,
mint pajkos-víg gerjedelemre ha kel?
Szájon a szája, a nyelvhez a nyelv,
hasra basacska feszüljön, a mellre kebel,
bőrböz a bőr ér, pöndör szőrböz a szőr –
édes kék, örök-új, eleven, nem apad sosem el!*

Győrei Zsolt fordítása